

Verkering als je oud(er) bent

Sophie de Wijn was 61 toen ze, na veertien jaar alleenzijn, besloot dat ze weer verkering wilde. En tot haar verbazing was ze niet alleen. «Heel veel ouderen surfen op het internet of zijn langs een andere weg op zoek naar een nieuwe partner. Maar een toekomst opbouwen met iemand met wie je geen verleden deelt, doe je niet zomaar.» Ze schreef er een boek over. Géén juridisch-fiscale (erfenis)wijzer, maar een integere wegwijzer voor vrijersvoeten met meer kilometers.

Annick De Wit

De zestigplussers zijn pioniers in de liefde, zegt u. Waarom?

«We zijn de eerste generaties die zo lang en zo gezond aan het leven zijn, dat er letterlijk nog een langdurige nieuwe verbintenis mogelijk is. De scheidingsgolf neemt ook uitbreiding in de groep van zestigers, zelfs van zeventigers en tachtigers. En voor ieder van ons is dat weer alleen-zijn allemaal zo verschrikkelijk nieuw. Het is op deze leeftijd belangrijk dat je goed weet waar je heen wilt. Mijn generatie is gewend met weinig genoeg te nemen. Een nieuwe partner op latere leeftijd doen we vaak af als luxe. Dat is het grote verschil met de babyboomers, de 50-plussers. Die zijn in opkomende welvaart opgegroeid en vinden sneller dat ze bepaalde dingen verdienen.»

Wat zijn de grootste valkuilen?

«Eén: haast! Men denkt nog weinig tijd te hebben. Men wil dus snel snel weten 'of het iets wordt'. Men doet een beetje paniekerig. Begrijpelijk, maar moordend. Want haast is heel slecht voor de intimiteit. Twee: vrijheid. Geen werk meer hebben, waar je toch je hele leven 60, 70 procent van je tijd aan besteed hebt, kan omslaan tot een last. Je hele emotionele huishouding op de helling zetten. Als je om die reden een partner gaat zoeken, zit je verkeerd. Wat ook geldt voor de derde valkuil: eenzaamheid en verveling. Weer geen goede beweegredes: de last op de ander is te zwaar.»

Wat is er hetzelfde als de verkering van toen?

«Het belang van een degelijke kennismaking blijft net zo groot, of is nog groter, als in de tijd dat je als jong meisje op het dorp liep rond te kijken wie er zoal op de markt was. De ouderwetse definitie van verkering, namelijk 'uitzoeken hoe het is in elkaars aanwezigheid te zijn', is op latere leeftijd nog steeds zeer aan te raden. Want je hebt als zestigplusser een heleboel bagage bij je. Hoe het is in elkaars woonomgeving te zijn? Hoe ga je om met elkaars kinderen, hoe met je geld, hoe stel je je intieme behoeften op elkaar af? Je bent al jaren geen onbeschreven blad meer.»

Daarom adviseert u: goed onderhandelen.

«Ja. Het klinkt een beetje zakelijk, maar het is allemaal geen uitgestelde rozengeur en maneschijn. Wanneer je genegenheid blijkt op te vatten voor elkaar, kan je maar beter een en ander heel objectief doorpraten. Over geld, bijvoorbeeld. De een wil oppotten, de ander alles opmaken. Maar ook over intieme verlangens. Die ook op late leeftijd nog bij te stellen zijn. Je kunt de ander niet veranderen, maar wel bij jezelf afwegen of je zelfs hele oude, uitgesleten patronen toch wil doorbreken.»

Zestigplussers blijken goed overweg te kunnen met de nieuwe vormen van dating.

«Absoluut. Heel veel oudere mensen zoeken actief op het internet naar een nieuwe partner. Er zijn relatiebemiddelingsbureaus voor oudere mensen. En advertenties plaatsen in de krant is een andere, veelgebruikte mogelijkheid - ook de manier waarop ik mijn partner heb gevonden en die ik te prefereren vind. Het tempo is rustiger, er is sneller een lijfelijke ontmoeting tijdens dewelke je zoveel méér kunt aflezen van elkaar. Het chatten nodigt al snel uit om heel vertrouwelijk te worden, want de fantasie speelt een grote rol en doet de hoop al fel oplaaien, maar het is ook bedrieglijk.»

Kinderen zijn niet altijd blij met de nieuwe vriend van mama...

«Zeker als het over erfrechtelijke aangelegenheden gaat, komt er vaak al tegenstand. En los daarvan, kinderen hebben de neiging om te zeggen: 'Heel leuk voor je ma, maar ik wil het wél allemaal weten hoor...' Wanneer je zo oud bent geworden als wij, en je opvoedingstaak zit er bovendien op, heb je echt wel het recht op privacy. Kinderen vertellen niet alles aan hun ouders, ouders hoeven dat dus ook niet te doen aan hun kinderen. Het lijkt me wijs te wachten tot je voor jezelf hebt uitgezocht of je met iemand verder wil, voor je je kinderen inlicht. Ook over de beslissingen die je verder neemt met je nieuwe partner. Je hoeft aan je kinderen echt geen toestemming te vragen.»

Een misvatting over oude(re) mensen: seks is verleden tijd. Een kleinzoon wordt al bijna onpasselijk als hij zijn oma een beetje ziet dollen met een heer op het strand, is een fragment uit je boek.

«Het is erg jammer dat dat zo gezien wordt. Men doet er lacherig, in het beste geval vertederd over. 'Kijk haar eens, hoe schattig...' Héél irritant. Verliefdheid is hetzelfde als vroeger. Lichamelijk en geestelijk contact ook, dat blijft zo tot je doodgaat. Wij hebben niet voor niks de seksuele revolutie meegemaakt toen we jong waren, weet u. Een fijn seksleven inspireert en geeft levenslust. Het is jammer dat het zogenaamd niet meer mag.

Zoals een koppel tachtigers dat ik interviewde voor het boek, zei: 'Al leven we samen nog maar één jaar verder, we zouden er alles uithalen wat erin zit.' Prachtig toch?»

«Een andere vrouw had jammer genoeg zelf zo'n afschuw van haar lichaam gekregen dat ze er niet aan dacht zich ooit nog uit te kleden voor een man. Een heikele zaak, want de gevoelens zijn er wél nog. Ik ben plaatsvervangend beschaamd voor de beeldcultuur die dit soort reacties al zoveel jaren voedt door te suggereren dat alles strak moet zijn.»

'*Verkering na je zestigste* - een gebruiksaanwijzing' van Sophie de Wijn, Uitgeverij SWP/Scrivare, 155 blz. 14,90 euro

Sophie de Wijn (67) schreef 'een gebruiksaanwijzing' voor zestigplussers op zoek naar een nieuwe liefde (Uit Het Laatste Nieuws: 5 juli 2007)